

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยแบบหาความสัมพันธ์เชิงทำนาย (Descriptive Predictive Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาวะซึมเศร้าของวัยรุ่นในอำเภอสตึก จังหวัดชลบุรี

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2549 ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขตที่ 3 อำเภอสตึก จังหวัดชลบุรีที่มีขนาดกลางขึ้นไปรวม 4 โรงเรียน ได้แก่

- โรงเรียนสิงห์สมุทร มีจำนวนนักเรียน 3,949 คน
- โรงเรียนสตึกวิทยาคม มีจำนวนนักเรียน 1,612 คน
- โรงเรียนพลาตาสกุลวิทยามีจำนวนนักเรียน 628 คน
- โรงเรียนชุมชนบ้านบางเสมีมีจำนวนนักเรียน 315 คน

คิดเป็นจำนวนทั้งสิ้น 6,504 คน

ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คำนวณโดยสูตรการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamane, 1973)

$$\text{จากสูตร } n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ประชากรทั้งหมด

e = ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมให้มีได้ = 0.05

$$\begin{aligned} \text{แทนค่า กลุ่มตัวอย่าง} &= \frac{6504}{1 + 6504(0.05)^2} \\ &= \frac{6504}{17.26} = 377 \text{ คน} \end{aligned}$$

ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างโดยมีขั้นตอนต่อไปนี้

1. สุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้ง 4 โรงเรียนแบบแบ่งชั้นภูมิตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) โดยแบ่งนักเรียนแต่ละโรงเรียนเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และกลุ่มชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 และนำนักเรียนจากกลุ่มชั้นเรียนทั้ง 2 กลุ่มมาคำนวณ

จำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของจำนวนนักเรียนทั้งหมด

2. สุ่มเลือกนักเรียนรายชั้นเรียนเพื่อให้ได้จำนวนนักเรียนที่ใกล้เคียงกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างและสุ่มเลือกนักเรียนเป็นรายบุคคลอีกครั้งเพื่อให้ได้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่ต้องการ โดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random Sampling)

นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มได้มีดังนี้

- โรงเรียนสิงห์สมุทร 229 คน
 - โรงเรียนสัทธิบทวิทยาคม 93 คน
 - โรงเรียนพลุดาหลวงวิทยา 37 คน
 - โรงเรียนชุมชนบ้านบางเสร่ 18 คน
- คิดเป็นจำนวนทั้งสิ้น 377 คน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ผลการเรียนในภาคเรียนที่ผ่านมา สถานภาพสมรสของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวการอยู่ร่วมกันกับบิดามารดาและขนาดรูปร่าง

2. เครื่องชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูงเพื่อนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความหนาของร่างกาย (Body Mass Index [BMI]) ซึ่งเป็นมาตรฐานที่ใช้ประเมินภาวะอ้วน ผอม ได้จากการชั่งน้ำหนักตัว เป็นกิโลกรัมและส่วนสูงเป็นเมตร โดยใช้เครื่องชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูงซึ่งมีการรับรองคุณภาพว่าได้มาตรฐาน แล้วคำนวณหาค่าดัชนีความหนาของร่างกายด้วยสูตร

ดัชนีความหนาของร่างกาย = $\frac{\text{น้ำหนักตัว (กิโลกรัม)}}{\text{ส่วนสูง (ตารางเมตร)}}$

ส่วนสูง (ตารางเมตร)

นำค่าดัชนีที่คำนวณได้มาประเมินภาวะอ้วนจากเกณฑ์ (กมลพรรค์ เมฆวรวิทย์ และอัมพร ชัยศิริรัตน์ อ้างถึงใน น้ำฝน ทองตันไธรย์, 2541) ดังต่อไปนี้

ภาวะผอม จะมีค่า BMI ต่ำกว่า 20.0 กิโลกรัม/ ตารางเมตร

ภาวะปกติ จะมีค่า BMI ตั้งแต่ 20.0 - 24.9 กิโลกรัม/ ตารางเมตร

ภาวะอ้วน จะมีค่า BMI มากกว่า 24.9 กิโลกรัม/ ตารางเมตร

3. แบบประเมินภาวะซึมเศร้า ใช้แบบประเมิน Children's Depression Inventory (CDI) ประกอบด้วยข้อคำถาม 27 ข้อ เป็นแบบประเมินภาวะซึมเศร้า 5 ด้านประกอบด้วย สภาพอารมณ์ อาการทางกาย การเปลี่ยนแปลงความรู้สึกนึกคิด ความสัมพันธ์กับคนอื่นและพฤติกรรมการฆ่า

ตัวตาย แต่ละคำถามประกอบด้วยตัวเลือก 3 ตัวเลือกซึ่งบอกถึงความรุนแรงของอาการภาวะซึมเศร้าในรอบ 2 สัปดาห์ที่ผ่านมา คะแนนสำหรับ 3 ตัวเลือก คือ 0, 1 และ 2 ดังนี้

- 0 คะแนน หมายถึง ไม่มีอาการเลย หรือ น้อยมาก
- 1 คะแนน หมายถึง มีอาการปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง มีอาการมาก

ค่าคะแนนที่บ่งชี้ถึงภาวะซึมเศร้าที่สามารถตรวจพบได้ด้วยการตรวจสอบสภาพจิตใจในเด็กไทย คือ คะแนน 15 ขึ้นไป และพบว่าคะแนน CDI มีความสัมพันธ์กับความรุนแรงของภาวะซึมเศร้า ดังนี้

- 0-11 คะแนน หมายถึง ไม่มีภาวะซึมเศร้า
- 12-15 คะแนน หมายถึง มีภาวะซึมเศร้าเล็กน้อย
- 16-20 คะแนน หมายถึง มีภาวะซึมเศร้าปานกลาง
- คะแนนมากกว่า 20 ขึ้นไป หมายถึง มีภาวะซึมเศร้ารุนแรง

(อุมาพร ตรังคสมบัติ และดุสิต ลิขนะพิชิตกุล, 2539 อ้างถึงใน พิชิตา ตัญญบุตร, 2544)

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินภาวะซึมเศร้า สร้างขึ้น โดยโควาคส์ (Kovacs, 1985) และอุมาพร ตรังคสมบัติ และดุสิต ลิขนะพิชิตกุล (2539) ได้แปลและเรียบเรียงเป็นภาษาไทย ใช้ประเมินภาวะซึมเศร้าของเด็กและวัยรุ่น อายุ 7-17 ปี การศึกษาคุณสมบัติทางสถิติในเด็กไทยพบว่า มีความตรงในการจำแนก (Discriminant Validity) สูง ในความเชื่อถือได้พบว่า Reliability Coefficient (Alpha) = 0.83 Sensitivity = 78.7% Specificity = 91.3% Positive Predictive Value = 82.2% และ Negative Predictive Value = 89.4 % CDI มีคุณสมบัติทางสถิติที่เหมาะสมสำหรับใช้เป็นเครื่องมือประเมินภาวะซึมเศร้าเนื่องจากเป็นเครื่องมือที่ใช้ง่าย สั้นเปลืองเวลาและค่าใช้จ่ายน้อย (อุมาพร ตรังคสมบัติ และคณะ, 2539) และพิชิตา ตัญญบุตร (2544) ได้นำแบบประเมินที่ปรับปรุงแล้วมาใช้และทดสอบความเชื่อมั่น ได้ = .90 ผู้วิจัยจึงได้นำที่ปรับปรุงแล้วมาใช้ในการประเมินภาวะซึมเศร้า สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบประเมิน ไปทดสอบความเที่ยง (Reliability) กับกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 ราย ได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค เท่ากับ .78

4. แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง ใช้แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง ของโรเซนเบิร์ก (Rosenberg's Self-Esteem Scale) ประกอบด้วยข้อคำถาม 10 ข้อ เป็นการประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองเกี่ยวกับ ความรู้สึกรักตนเอง การยอมรับตนเอง และรับรู้ว่าคุณค่าความสามารถ เป็นข้อความที่มีความหมายทางบวก 5 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 2, 4, 6, และ 7 และข้อความที่มีความหมายทางลบ 5 ข้อ คือ ข้อที่ 3, 5, 8, 9, และ 10 ลักษณะคำตอบเป็นมาตราส่วนประมาณค่า

4 ระดับ มีคำตอบให้เลือก 4 ลักษณะ และมีเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถาม ดังนี้

	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นตลอดเวลา	4	1
มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อย	3	2
มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง	2	3
ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นเลย	1	4

การแปลผลคะแนนรวม ทำโดยการรวมคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งมีค่าคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 10-40 คะแนน และการแบ่งคะแนนความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง โดยใช้พิสัยและอันตรภาคชั้นแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

10-20 คะแนน	หมายถึง	มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับต่ำ หรือแสดงว่ามีความรู้สึกไม่ค่อยดีต่อตนเอง
21-30 คะแนน	หมายถึง	มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับปานกลาง หรือแสดงว่ามีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองพอสมควร
31-40 คะแนน	หมายถึง	มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองอยู่ในระดับสูง หรือแสดงว่ามีความรู้สึกที่ดีต่อตนเองมาก

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง (Rosenberg's Self-Esteem Scale) สร้างขึ้นโดย โรเซนเบิร์ก ฟ่องศรี ศรีมรกตแปล และดัดแปลงเมื่อปีพ.ศ. 2536 แบบประเมินนี้ได้เคยนำไปใช้ในการวิจัยและทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 (มณฑนา นทีธาร, 2546) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบประเมิน ไปทดสอบความเที่ยง (Reliability) กับกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 ราย ได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค เท่ากับ .73

1. แบบประเมินความผูกพันในครอบครัว ของเรชนิก และคณะ (Resnick et al., 1997)

แบบประเมินประกอบด้วยคำถาม 12 ข้อ โดยลักษณะข้อคำถามเกี่ยวกับความผูกพันในครอบครัวจะถามเกี่ยวกับ ความใกล้ชิดในครอบครัว การรับรู้ถึงความเอาใจใส่จากครอบครัว ความพอใจในสัมพันธภาพในครอบครัว การรู้สึกถึงความรักและ ความรู้สึกเป็นที่ต้องการของสมาชิกในครอบครัว ลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น หรือความรู้สึกของผู้ตอบมากที่สุด
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น หรือความรู้สึกของผู้ตอบค่อนข้างมาก

เห็นด้วยปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น หรือความรู้สึก ของผู้ตอบเพียงครึ่งหนึ่ง
เห็นด้วยเล็กน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดเห็น หรือความรู้สึก ของผู้ตอบเพียงเล็กน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความคิดเห็น หรือความรู้สึก ของผู้ตอบเลย

ข้อคำถามมีทั้งข้อความที่มีความหมายทางบวกและทางลบข้อความที่มีความหมายทางบวก 6 ข้อ คือ ข้อที่ 1, 4, 5, 6, 8, และ 11 และข้อความที่มีความหมายทางลบ 6 ข้อ คือ ข้อที่ 2, 3, 7, 9, 10, และ 12 โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนในแต่ละข้อคำถาม ดังนี้

	คะแนนข้อความทางบวก	คะแนนข้อความทางลบ
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5	1
เห็นด้วยค่อนข้างมาก	4	2
เห็นด้วยปานกลาง	3	3
เห็นด้วยเล็กน้อย	2	4
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1	5

การแปลผลคะแนนรวม ทำโดยการรวมคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งมีค่าคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 12-60 คะแนน และการแบ่งคะแนนความผูกพันในครอบครัว โดยใช้พิสัยและอันตรายภาคชั้นแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

12-28 คะแนน	หมายถึง	มีความผูกพันในครอบครัวในระดับต่ำ
29-44 คะแนน	หมายถึง	มีความผูกพันในครอบครัวระดับปานกลาง
45-60 คะแนน	หมายถึง	มีความผูกพันในครอบครัวในระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินความผูกพันในครอบครัว สร้างขึ้นโดยเรชนิก และคณะ (Resnick et al., 1997) พิสมัย นพรัตน์แปลและดัดแปลงเมื่อปีพ.ศ. 2543 แบบประเมินนี้ได้เคยนำไปใช้ในการวิจัยและทดสอบความเชื่อมั่นโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .83 (มณฑนา นทีธาร, 2546) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบประเมิน ไปทดสอบความเที่ยง (Reliability) กับกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 ราย ได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค เท่ากับ .71

6. แบบประเมินความผูกพันใกล้ชิดกับเพื่อน (Friendship Intimacy [FI]) ของเบอร์เมสเตอร์ (Bhurmaster, 1990 อ้างถึงใน มณฑนา นทีธาร, 2546) มีข้อคำถาม 12 ข้อ เป็น

การประเมินการรับรู้เกี่ยวกับความผูกพันใกล้ชิดกับเพื่อนในลักษณะของการมีมิตรภาพ การเปิดเผยตนเอง การสนับสนุนทางอารมณ์ และความพึงพอใจในสัมพันธภาพ แบบสอบถามเป็นลักษณะคำตอบเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีเกณฑ์การให้คะแนนของคำตอบแต่ละข้อเป็น 1, 2, 3, 4, และ 5 คะแนน ตามลำดับ คือ

เกือบทุกครั้ง	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นเกือบทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นบ่อยครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นเป็นบางครั้ง
นาน ๆ ครั้ง	หมายถึง	มีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นนาน ๆ ครั้ง
ไม่เคย	หมายถึง	ไม่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้น

การแปลผลคะแนนรวม ทำโดยการรวมคะแนนของแบบสอบถามทั้งฉบับ ซึ่งมีค่าคะแนนรวมอยู่ระหว่าง 12-60 คะแนน และผู้วิจัยแบ่งคะแนนความใกล้ชิดผูกพันกับเพื่อน โดยใช้พิสัยและอันตรภาคชั้นแบ่งออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

12-28 คะแนน	หมายถึง	มีความผูกพันใกล้ชิดกับเพื่อนในระดับต่ำ
29-44 คะแนน	หมายถึง	มีความผูกพันใกล้ชิดกับเพื่อนในระดับปานกลาง
45-60 คะแนน	หมายถึง	มีความผูกพันใกล้ชิดกับเพื่อนในระดับสูง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

แบบประเมินความผูกพันใกล้ชิดกับเพื่อน สร้างขึ้นโดยเบอร์เมสเตอร์ (Burmester, 1990) มีผู้แปลและดัดแปลงมาจากแบบประเมิน NRI แบบประเมินนี้ได้มีความตรง ทางโครงสร้าง (Construct Validity) และมีการทดสอบความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .93 แบบประเมินนี้ได้เคยนำไปใช้ในการวิจัยและทดสอบความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .85 (มัทธนา นทีธาร, 2546) สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยนำแบบประเมิน ไปทดสอบความเที่ยง (Reliability) กับกลุ่มนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 ราย ได้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค เท่ากับ .96

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ฝึกผู้ช่วยผู้วิจัย 1 คน ซึ่งจบการศึกษาระดับปริญญาตรี และได้รับทราบวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย ตลอดจนได้ฝึกการใช้เครื่องมือทั้งที่เป็นแบบสอบถามและเครื่องมือชั่งน้ำหนัก วัสดุส่วนสูงซึ่งใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย ได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือผ่านคณบดีคณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา ถึงผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ ขออนุญาตและขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล
2. เมื่อได้รับการอนุมัติจากผู้อำนวยการโรงเรียน แล้วผู้วิจัยได้ทำหนังสือขอรับการยินยอมจากผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ ต่ำกว่า 18 ปี ทุกคน
3. ผู้วิจัยเข้าพบอาจารย์ฝ่ายแนะแนวหรือฝ่ายปกครองเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแจ้งวัตถุประสงค์และขั้นตอนการรวบรวมข้อมูล รวมทั้งอธิบายถึงการยินยอมและสิทธิของผู้เข้าร่วมการวิจัย และเลือกวัน เวลาที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างแต่ละห้องเรียนมีเวลาว่างใกล้ ๆ กันเพื่อความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. ในวันที่เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยเข้าพบนักเรียนในห้องเรียน สร้างสัมพันธภาพกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์และประโยชน์ที่ได้จากข้อมูลที่ทำกรเก็บรวบรวมครั้งนี้ หลังจากนั้นผู้ช่วยผู้วิจัยได้ ชั่งน้ำหนัก และวัดส่วนสูงให้กลุ่มตัวอย่างและผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างที่ชั่งน้ำหนักและวัดส่วนสูงแล้ว เมื่อกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามเสร็จแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัยได้ช่วยกันตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถามและรวบรวมแบบสอบถามจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยการเก็บข้อมูลในแต่ละห้องเรียนใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้นประมาณ 30 นาที
5. ผู้วิจัยและผู้ช่วยผู้วิจัย รวบรวมและการวัดดัชนีมวลกายและ ก่อนนำข้อมูลที่ได้นำมาคิดคะแนนและวิเคราะห์ตามวิธีทางสถิติต่อไป

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ ได้ผ่านการรับรองด้านจริยธรรมจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัย มหาวิทยาลัยบูรพาเมื่อ วันที่ 21 กันยายน 2549 ในการเข้าร่วมการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีสิทธิจะตอบรับหรือปฏิเสธการตอบแบบสอบถามนี้ ซึ่งการตอบรับหรือปฏิเสธการเข้าร่วมวิจัยครั้งนี้ จะไม่มีผลใดๆต่อกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น และคำตอบในแบบสอบถามหรือข้อมูลทั้งหมดจะไม่มีการเปิดเผยให้เกิดผลเสียหาย การนำเสนอข้อมูลจะเสนอในลักษณะภาพรวมของกลุ่มประชากร ข้อมูลที่ได้จะใช้ประโยชน์เฉพาะการวิจัยเท่านั้น หากกลุ่มตัวอย่างต้องการออกจากการศึกษาสามารถแจ้งขอออกจากการศึกษาได้ ก่อนที่การดำเนินการวิจัยจะสิ้นสุดลง โดยการกระทำได้กล่าว จะไม่มีผลอย่างใดต่อกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี ผู้วิจัยได้ขอรับการเห็นยินยอมจากผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างทุกคน

การช่วยเหลือกลุ่มตัวอย่างที่มีภาวะซึมเศร้า จากการรวบรวมข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีภาวะซึมเศร้าระดับเล็กน้อย ปานกลางและรุนแรง จำนวน 67, 91, และ 102 คน ตามลำดับ ผู้วิจัยได้

ให้การช่วยเหลือ โดยรวบรวมรายชื่อกลุ่มตัวอย่างที่มีภาวะซึมเศร้าแจ้งให้อาจารย์ฝ่ายปกครองที่มีหน้าที่ดูแลนักเรียนทราบเพื่อปรึกษาและหาแนวทางในการช่วยเหลือ และผู้วิจัยซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขคนหนึ่งที่มียุทธศาสตร์ที่รับผิดชอบงานสุขภาพจิตของอำเภอสตึก จึงได้ขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขประจำพื้นที่ซึ่งรับผิดชอบโรงเรียนแต่ละแห่งของกลุ่มตัวอย่าง วางแผนให้การช่วยเหลือกลุ่มตัวอย่างโดย ให้ความรู้ด้านสุขภาพจิตและวิธีผ่อนคลายความเครียด แก่กลุ่มตัวอย่างที่มีภาวะซึมเศร้าเล็กน้อยและปานกลาง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีภาวะซึมเศร้ารุนแรง นัดให้คำปรึกษารายกลุ่มและรายบุคคลตามความเหมาะสม และติดตามให้ความช่วยเหลือในระยะต่อไปอย่างต่อเนื่อง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS ซึ่งขั้นตอนในการวิเคราะห์มีดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคลใช้สถิติการแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ
2. คะแนน ภาวะซึมเศร้า ความรู้สึกรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความผูกพันในครอบครัว ความใกล้ชิดผูกพันกับเพื่อน ภาวะอ่อนแอและปัจจัยส่วนบุคคลนำมาหาค่าสถิติความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยโดยใช้สถิติ และนำมาหาค่าความสัมพันธ์โดยวิธี Pearson Product Correlation
3. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อภาวะซึมเศร้า ใช้สถิติความถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)